

Bilag til f.t.l. om EFs udvidelse med Grækenland

Første del**Principperne.**

Grækenland accepterede – som i sin tid Danmark, Irland og UK – på det første forhandlingsmøde den 27. juli 1976 de af EF fastlagde hovedprincipper for forhandlingerne:

at Grækenland fra tiltrædelsestidspunktet accepterer Fællesskabets grundlæggende traktater og de politiske målsætninger deri, de afgørelser af enhver art, der er truffet siden traktaternes ikrafttræden, samt de valg, der er eller inden tiltrædelsen vil blive truffet med henblik på Fællesskabernes videre udvikling, samt

at alle konkrete problemer, som denne accept vil kunne give anledning til for Grækenland og/eller de nuværende EF-medlemmer, skal løses gennem fastlæggelse af nøje definerede og tidsbegrænsede overgangsordninger. Sådanne overgangsordninger kan have to former: enten en gradvis tilpasning over en på forhånd fastlagt overgangsperiode eller en midlertidig undtagelse.

Art. 1 indeholder alene en række definitioner.

I art. 2 fastslås i overensstemmelse med ovennævnte hovedprincipper, at bestemmelserne i de oprindelige traktater og i institutionernes retsakter er bindende for Grækenland fra tiltrædelsen den 1. januar 1981 på de vilkår, som er fastsat i disse traktater og i tiltrædelsestraktaten. Dette indebærer, at Grækenland – med forbehold af de konkrete overgangsforanstaltninger, som er indeholdt i TA-79 – fra tiltrædelsen har samme rettigheder og forpligtelser som de nuværende medlemsstater, herunder fuld repræsentation i Fællesskabets institutioner.

Art. 3 vedrører de indbyrdes aftaler m. v., som medlemslandene har indgået i tilknytning til EF-samarbejdet. Ifølge bestemmelsen bliver Grækenland part i alle disse aftaler m.v.

Det drejer sig for det første om de såkaldte afgørelser og aftaler, der er truffet af »repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer forsamlet i Rådet«. Der er her tale om såkaldte »uegentlige

EF-retsakter«, d.v.s. vedtagelser, som ikke har hjemmel i traktaterne, men i medlemslandenes suveræne ret til at indgå internationale aftaler.

Art. 3 omfatter endvidere enhver anden aftale, som er indgået af Fællesskabernes medlemsstater, og som vedrører EF's funktion eller virksomhed. Som eksempel kan nævnes aftalen om Den europæiske Skole for Fællesskabernes funktionærer og konventionen af 7. september 1967 om det praktiske samarbejde mellem medlemslandenes toldadministrationer.

I art. 3 fastsættes videre, at Grækenland tiltræder de overenskomster mellem medlemsstaterne, der er forudset i EØF-traktatens art. 220, og som er undertegnet af medlemsstaterne. Den vigtigste af disse aftaler er konventionen om gensidig anerkendelse og fuldbyrdelse af afgørelser i borgerlige sager. Denne konvention vil blive anvendelig i forhold til Grækenland, efter at de fornødne tilpasninger i konventionen er blevet forhandlet mellem Grækenland og de nuværende medlemslande. Der må påregnes at gå adskillige år, inden denne tilpasning er tilendebragt.

I art. 3 fastslås endelig, at Grækenland tilslutter sig de erklæringer, resolutioner m.v. vedrørende EF, som er vedtaget af Rådet eller af medlemsstaterne efter fælles aftale.

Som eksempler kan nævnes Luxembourgforliget, rådserklæringer og erklæringer fra møder i Det europæiske Råd. Sådanne erklæringer er udtryk for en enighed om generelle retningslinier, der i en række tilfælde forventes fulgt op af konkrete gennemførelsesforanstaltninger.

Mens art. 2 og 3 vedrører Grækenlands anvendelse af EF's interne retsakter, aftaler m.m., vedrører art. 4 Grækenlands forpligtelser i relation til Fællesskabets eksterne aftaler. De aftaler, som Fællesskabet alene eller sammen med de nuværende medlemsstater har indgået med tredjelande og internationale organisationer, finder anvendelse på Grækenland på de nærmere vilkår, som er fastsat i